

■ **Philip Roth**
Elegia
Mondadori

La nova novel·la de Philip Roth és una història íntima i universal sobre la pèrdua, el penediment i l'estoïcisme. El protagonista d'aquest llibre és un creatiu publicitari d'èxit amb una agència a Nova York, pare de dos fills d'un primer matrimoni que el menysprea, i d'una filla d'una segona boda que l'adora. És també l'estimat germà d'un bon home el benestar físic del qual li desperta una amarga enveja, i a més és el solitari exmarit de tres dones diferents amb qui ha mantingut matrimonis desastrosos. *Elegia* fa referència a una obra de teatre al·legòrica i anònima del segle XVI, un clàssic de l'antic drama anglès.

El 1997 va guanyar el premi Pulitzer per *Pastoral americana*. Un any més tard, va rebre la Medalla Nacional de les Arts i Lletres i la Medalla d'Or de Narrativa, atorgada anteriorment a John Dos Passos, William Faulkner i Saul Bellow, entre d'altres. També ha rebut en dues ocasions el National Book Award, el PEN/Faulkner Award i el National Book Critics Circle Award.

■ **Claudio Magris**
A ciegas
Anagrama

Tancat en un sanatori mental, Salvatore Cippico rememora desde la seva demència, i ja a punt de morir, el que ha sigut la seva vida, una trajectòria que recorre els horrors d'alguns dels fets més dramàtics del segle XX. Cippico, militant del partit comunista, va participar activament en diversos conflictes bèl·lics, com la Guerra Civil espanyola o la Segona Guerra Mundial, on va ser militar de l'exèrcit iugoslau. Va ser deportat al camp de concentració de Dachau i posteriorment va anar a parar al gulag de Goli Otok. Finalment, als anys cinquanta, emigrarà a Austràlia, on un segle abans també va acabar el danès Jorgen Jorgensen. De l'autobiografia de Cippico es passa al relat de la tumultuosa vida de Jorgensen, que va passar d'autoproclamar-se rei d'Islàndia a ser condemnat a treballs forçats a Austràlia. Claudio Magris (Trieste, 1939) és catedràtic de literatura germànica a la Universitat de Trieste, assagista i traductor d'Ibsen, Kleist i Schnitzler. El 2004 rep el premi Príncep d'Astúries de les Lletres.

■ **Manuel Rivas**
Els llibres fan de mal cremar
Edicions 62

Una mossa bugadera llegeix en les marques de l'aigua la història de la seva gent. Més enllà de l'aigua que fecunda la memòria, aviat apareixerà un foc destructor, les flamarades de l'odi... El malson que viu la ciutat no és cap ficció. Agost del 1936, Dàrsena de la Corunya, en una gran pira estan cremant els llibres de les biblioteques dels ateneus, del centre d'estudis Germinal, els del senyor Casares. Amb aquests dos grans motius centrals, un únic assumpte –la història dramàtica de la cultura– i una estructura que s'assembla a la d'una esfera armil·lar es desenvolupa el relat d'*Els llibres fan de mal cremar*. Una novel·la en què les vides dels llibres, de les persones i del llenguatge s'encreuen en un relat de suspens que es desenvolupa des del 1881 fins als nostres dies. Part dels articles periodístics de l'autor estan recollits a *Muller no baño* (2002). Una mostra de la seva poesia es troba a *O pobo da noite* (1996). També ha publicat narrativa, relats i una obra de teatre, *O heroe* (2006).

■ **Alfred Bosch**
Inquisitio
Columna

Al segle XIX, la vida de Gaeità Ripoll, un pobre mestre profundament creient, canvia sobtadament quan la Inquisició l'arresta i el processa per heretge, i es converteix en el darrer condemnat del Sant Ofici. El pare Llorenç Ramo, un clergue jove i ambiciós, profundament escèptic i ple de febleses mundanes, s'esforça per salvar-lo alhora que es troba debordat per una ciutat de València plena de sectes, símbols críptics i memòries personals. A cavall entre ficció i realitat, assistirem a la davallada del religiós i a la remuntada de Ripoll, que en el martiri troba sentit a la seva modesta existència.

Alfred Bosch va néixer i viu a Barcelona. Les seves obres es troben entre les més llegides i guardonades de les lletres catalanes. Hi destaquen *L'Atles furtiu* (premi Sant Jordi 1997), *L'Avi* (premi Nèstor Luján 2000), així com *Les set aromes del món* (premi Ramon Llull 2004) i *Heretaràs la Rambla*. *Inquisitio* ha rebut el premi Prudenci Bertrana de novel·la 2006.

■ **Naguib Mahfuz**
Radubis
Bromera

El premi Nobel Naguib Mahfuz, recentment desaparegut, és un dels grans escriptors de la literatura àrab contemporània. La seva extensa obra literària reflecteix la vida quotidiana al llarg de la història a la ciutat del Caire, i el seu punt de vista li va costar l'amenaça dels integristes islàmics. De la seva bibliografia destaquen *Miramar*, *El café del mar*, *Entre dos palaus*, *El lladre i els gossos*, *La maledicció de Ra i Akhenaton, el rei heretge*. El 1988 es va convertir en el primer (i fins ara únic) escriptor en llengua àrab distingit amb el Nobel de Literatura.

El cor de Radubis, la cortesana més bella i astuta d'Egipte, roman fred tot i les atencions d'un nombrós grup de pretendents que admiren el seu saber fer en l'art de la conversa, el cant i el ball. En el marc de la sisena dinastia egípcia naixerà, però, un poderós amor entre Radubis i el faraó Menre Ra II, que és venerat com una presència divina a la Terra. Tots dos s'embarquen en una passió que farà perill l'Imperi.

■ **Juan Aparicio-Belmonte**
El disparatado círculo de los pájaros
Lengua de trapo

Davant la sobredosi de ficció, més ficció i personatges més reals que la realitat: un escriptor acusat d'horribles crims, un Messies que anuncia un estafolatari Apocalipsi, un artista conceptual que dissenya la màquina de deflagració de la sensibilitat femenina i, a Roma, una bella policia que lluita contra una fosca trama criminal d'unes inquietants dones de la neteja. Prenent com a model l'Espanya i el món actuals, l'autor ha escrit una novel·la on destaquen la sàtira social i la saludable perplexitat del lector curiós.

Juan Aparicio-Belmonte va néixer a Londres el 1971. Va escriure *Mala Suerte* (2003), que va guanyar el I Premi de Narrativa Caja Madrid i el III Premi Memorial Silverio Cañada, que s'atorga a la Semana Negra de Gijón a la millor novel·la negra en castellà, i un any més tard *López López*. Entre el 2004 i el 2005 va residir a Roma amb la beca de literatura de l'Acadèmia de Espanya.

■ **Silvina Ocampo**
Las repeticiones y otros cuentos inéditos
Lumen

Aquest llibre recopila per primer cop els relats inèdits de l'escriptora argentina. Es tracta d'un conjunt de contes escrits des de finals dels anys trenta fins als vuitanta. A aquests s'hi afegeixen dues novel·les curtes, *El vidente* i *Lo mejor de la familia*. Tots els relats aborden les obsessions de l'autora: l'assetjament de la por o l'amor i la bellesa.

Silvina Ocampo (1903-1993) va néixer i va morir a Buenos Aires. Va estudiar dibuix i pintura a París amb Giorgio de Chirico i Fernand Léger. El 1935, després de conèixer Adolfo Bioy Casares, amb qui es va casar cinc anys més tard, es va dedicar enterament a la literatura. Amb la seva germana Victoria, Bioy Casares i Jorge Luis Borges va formar un dels clans literaris més fecunds del segle XX. Mestra sobretot del conte, també va publicar poesia i teatre. De la seva obra destaquen *Viaje olvidado* (1937), *Enumeración de la patria* (1942), *Autobiografía de Irene* (1948), *Árboles de Buenos Aires* (1979) i *Cornelia frente al espejo* (1988).

■ **Juan Manuel Díaz de Guereñu**
Fernando Aramburu, narrador
Universidad de Deusto

La carrera literària de Fernando Aramburu (Donosti, 1959) arrenca pròpiament fa una dècada, amb la publicació de *Fuegos con limón*, i des d'aleshores el seu crèdit no ha fet més que créixer. Fa poc aquesta ambició narrativa l'ha dut a publicar un notable llibre de contes, *Los peces de la amargura*, on aborda un tema tan humà com espínol: les víctimes de la violència terrorista al País Basc. Aquesta monografia pot servir per descobrir un escriptor capdavanter i de bona fusta literària, però el llibre del catedràtic Juan Manuel Díaz de Guereñu té un altre valor afegit al de suposar una anàlisi ben acurada i escrita de l'obra d'Aramburu. L'assagista comparteix amb l'escriptor una llarga amistat que li ha permès seguir pas a pas la cocció de tots els seus llibres i accedir a l'obrador d'Aramburu en forma de correspondència personal i documents de les successives parts del procés creatiu. Això permet al lector assistir a un *making-of* del procés literari força original i atractiu.

Jordi Llavinà

Carod i la cultura

1. El nou conseller de cultura. El lector compta, respecte a mi, amb un gran avantatge. En el moment que llegeixi aquest número de *Benzina*, ja coneixerà el nom del nou conseller/a de cultura. Jo, a mitjan novembre, que és quan escric això, encara no el sé. Sona molt el del professor Tresserras, i sembla segur que Josep Bargalló, el conseller descorbatat, dirigità l'Institut Ramon Llull. Substituirem, doncs, les camises blanques de Manzano pels tons més foscos (de camisa, vull dir) del de Torredembarra.

Carod va afirmar, en la campanya electoral, que la cultura esdevindria una prioritat, en el cas que Esquerra –cito pel logo i per l'esperit puigcerquista, que temo que és tant com dir pel pensament únic del partit– arribés al poder (o tornés al poder o, perdó, tingués la possibilitat d'estar integrada de bell nou en el govern). Suposo que el del bigoti estava prou curat d'espants respecte a la distribució de carteres de fa tres anys i mig. Suposo que no volia que li tornessin a retreure la manca d'interès per reclamar la cultura i els mitjans d'informació.

El flamant vicepresident sembla que n'ha pres bona nota, i ara Cultura i la Corpo seran per a ell i els seus. Hem d'esperar que en facin un bon ús. Esquerra, atès que afirma que l'horitzó nacional tant de socialistes com de convergents ha tocat sostre, ha dit que ara el que toca és desplegar polítiques socials (a parer meu, una immensa, colossal bajanada: ¿per què carat han de ser destriables les dites polítiques socials de les polítiques d'afirmació nacional?). Veurem com les polítiques socials tenen correspondència en les culturals: com s'hi imbriquen, o com intersequen, o com es complementen, o com tot això i el que sigui. Hem de suposar que els d'Esquerra, com se sol dir, tenen el país al cap (i vull creure que hi tenen el mateix que jo, esclar, tot i que cada vegada en desconfio més: d'això i de tot el que fa quatre dies creia que anava a missa. Segur que estic equivocat. Molt equivocat). Aniria bé que els republicans fessin un curset accelerat de política cultural francesa, alemanya o anglesa: ¿qui és el pinxo que rebatria que aquestes grans cultures no fan una política cultural molt nacional i, doncs, molt orgullosa de si mateixos? Amb un Carod sensibilitzat amb la política cultural d'aquest país, hem de suposar que la catalana serà una cultura projectada al món. Suposem-ho. ¿És suposar massa, això?

2. Larios. La marca d'una ginebra més aviat mediocre. Però també el nom d'un excel·lent poeta català, que viu i ensenya, des de fa molts anys, a Cardiff. Ha publicat *El cop de la destal* (Jardins de Samarcanda). Poesia diversa, amb un gran sentit de la concentració lírica (Carner, com a referent), però també una poesia moral més descriptiva, en la línia tan divulgada per W. H. Auden. Jordi Larios havia tret un primer llibre de poemes l'any 1984, *Home sol* (Quaderns Crema). Vint-i-dos anys després, aquest nou llibre de títol manllevat a Larkin, magnífic. La poesia és un mal (de bellesa i de veritat) que no vol soroll. Ni presses. I és una cura, també, contra l'estulícia i l'abúlia, i contra l'afany de poder –vicis i defectes molt estesos en la cosa pública (catalana o no).

3. Desclot. El pseudònim literari d'un poeta intuïtiu, el millor conreador –*el migllor fabbro*– que té avui dia la nostra llengua; nascut, en efecte, al barri barceloní del Clot. Miquel Desclot acaba de publicar la plaquette (més que una plaquette, de fet: un recull de poemes) *Fantasies, variacions i fuga* (Quaderns el Bordioll). Vint-i-una composicions de circumstàncies, que abracen un període de vint anys de treball líric, que responen a dues línies molt clares: la que correspon a la "cantabilitat" i la que correspon a la "responsivitat davant els estímuls literaris".

La primera entronca, de manera molt clara, amb el seu *Cançons de la lluna al barret* (1978), però també amb la poesia lírica per a nens, que Desclot ha practicat des de sempre. Quant a la segona línia, l'hem d'emparentar amb les seves excel·lents traduccions de poemes de totes les èpoques i tradicions, aplegades en un llibre de referència obligada, magnífic, un dels monuments recents a la traducció literària catalana: *De tots els vents. Selecció de versions poètiques* (Angle editorial).

La poesia, una vegada més, s'erigeix en un gènere estructural, en aquest nostre païset que Valentí Puig escarneix mordaçment en la seva darrera novel·la, *La gran rutina*.

Hugh Laurie
Una nit bestial / Una noche de perros
Columna/Planeta

L'actor britànic Hugh Laurie està en boca de tots pel rotund èxit obtingut amb la sèrie televisiva *House*, on interpreta el malcarat Dr. House. Va néixer a Oxford el 1959, i va estudiar a la Universitat de Cambridge, on participà en diverses obres de teatre. S'ha guanyat la vida fent d'escriptor, actor, director i músic, i ha aparegut a pel·lícules com *Los amigos de Peter*, *Stuart Little* i *Cousin Bette*, i a la sèrie *L'escurçó negre*. Viu a Londres amb la seva dona i els seus tres fills, i és un apassionat de les motocicletes.

A *Una nit bestial* (titulada originalment *The Gun Seller*), Thomas Lang és un expolicia i ara pistolera a sou, amb un cor massa tendre. Quan li ofereixen cent mil dòlars per assassinar un empresari americà, rebutja l'encàrrec, indignat, i decideix advertir la víctima del perill que corre. A partir d'aquest moment, Lang es veu immers en una escalada de mentides, corrupció i violència, que l'obliga a deixar la seva vida en mans d'un grup de *femmes fatales*...

Marks Salisbury (Ed.)
Tim Burton por Tim Burton
Alba

La primera edició d'aquest llibre va ser publicada el 1995 i estava formada per entrevistes que havien tingut lloc amb Tim Burton entre el 1988 i el 1994. Posteriorment, una edició revisada el 1999 va recollir material d'entrevistes realitzades entre el gener i l'abril d'aquell any (amb motiu de l'estrena de *Sleepy Hollow*). En aquesta nova edició s'inclou tot el material addicional que va des del gener del 2001 fins al març del 2005 (entrevistes en plató i durant la postproducció d'*El planeta de los simios*, durant la postproducció de *Big Fish*, al plató de *Charlie y la fábrica de chocolate*, a més de diverses sessions en profunditat a Londres, entre el gener i el març del 2005, mentre Burton muntava *La novia cadáver*). A banda dels textos, també s'hi troben algunes fotos de rodatge i molts dibuixos del mateix realitzador. El pròleg és del seu actor fetitxe, Johnny Depp. L'editor, Mark Salisbury, és corresponsal a Londres de la revista nord-americana *Premiere*.

Andrew Crumey
Mobius Dick
Elipsis

El professor John Ringer rep un inesperat i breu missatge al mòbil: "Truca'm: H.". La seva reacció instintiva el porta a pensar en Helen, una antiga amant de qui continua enamorat i que fa anys que no veu. Però també es podria tractar d'un text extraviat, d'un número equivocadament, d'un fragment de la vida d'una altra persona que atzarosament s'ha colat a la seva. En aquest cas no tindria cap sentit buscar una causa... Aquesta és una novel·la que salta de la realitat a la ficció i de la física a la literatura.

Andrew Crumey (Glasgow, 1961) va estudiar Física Teòrica i Matemàtiques a la Universitat de Saint Andrews i es va doctorar a l'Imperial College de Londres. Per *Mobius Dick* ha rebut el Northern Rock Foundation Writers Award (el guardó més prestigiós en llengua anglesa amb el Man Booker Prize, a què ha sigut nominat en dues ocasions). El món de les seves novel·les es compon d'imaginació, especulació intel·lectual, reflexions literàries i suggeriments científics.

Andrea Levy
Petita illa
Proa

Londres, 1948. Els veïns de la Queenie Bligh no veuen amb bons ulls que hagi rellogat una habitació a uns jamaicans que acaben d'arribar a Anglaterra. Però no li queda més alternativa, perquè ja fa tres anys que es va acabar la guerra i Bernard, el seu marit, encara no ha tornat. Gilbert Joseph, aviador jamaicà destacat amb l'exèrcit aliat torna a una Anglaterra racista i hostil. Tant ell com la seva dona, Hortense, ciutadans de l'Imperi britànic, arriben a Londres amb la il·lusió de començar una vida millor, però es trobaran una ciutat desfeta i mesquina, marcada per la bancarrota moral d'un país que, malgrat haver guanyat la guerra, veu com es va enfonsant el seu imperi. Andrea Levy, escriptora britànica d'origen jamaicà, ha obtingut amb aquesta obra els prestigiosos premis literaris anglosaxons Orange Prize, Commonwealth Writers Prize i el Whitebread Book of the Year. És autora de tres novel·les anteriors: *Every Light in the House Burnin'*, *Never Far from Nowhere* i *Fruit of the Lemon*.